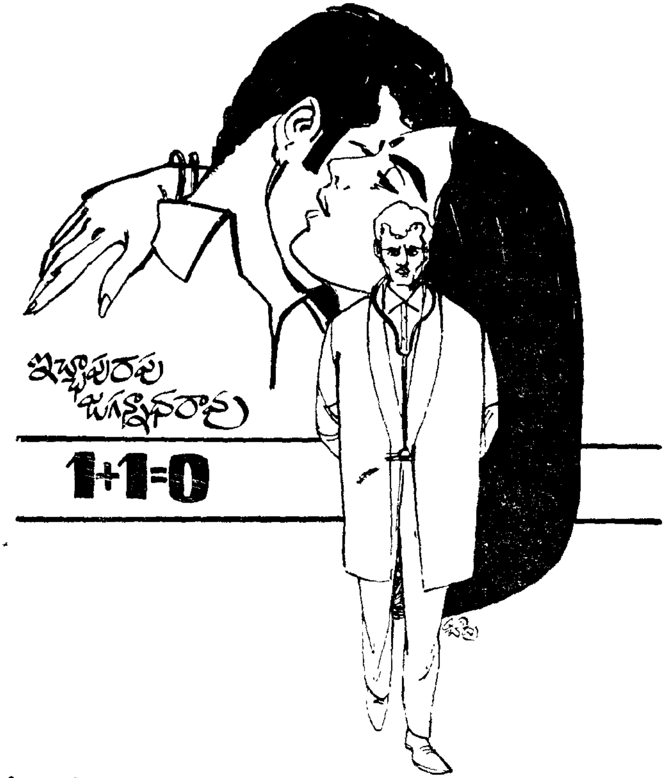

"శేఖర్ లేచాడా నర్స్!"

డాక్టర్ ప్రకాశం నడక నర్స్ రేఖకి వినపడినట్లే లేదు. అందుచేతనే, అతను వచ్చి తన నావిషయం అడిగేదాకా ఆమె కతని రాక తెలియనేలేదు... కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తూ, నెమ్మదిగా పడుతోన్న చినుకులూ, నల్లగా కొండల మీద వ్రేలాడుతూన్న బరువైన మేఘాలూ, చుట్టూ బలిసి అలుముకున్న చెట్లూ, ఆమె చాలా బలంగా ఆకర్షించినట్లు చూస్తూ, లీనం అయిపోయింది.

ఒక్కసారి ఈ సాగిపోతున్న ఆలోచనలనించి తేరుకుని నర్స్ లేచి నిలబడి, "గుడ్‌మార్నింగ్ డాక్టర్," అన్నది.

"మార్నింగ్ రేఖా ... శేఖర్ లేచాడా."

"లేదు ..."

"టెంపరేచర్ ."

"సబ్‌నార్మల్‌గానే ఉంది - ఇప్పుడు. ఉదయంనుంచీ కొంచెం రిసీడ్ అయి తిరిగి రైజవుతోంది..."

"చార్ట్–"

రేఖ త్వరగా గదిలోంచి బయటికి నడిచింది–రెండో గదిలో శేఖర్ ఉన్నాడు ఒక్కసారి అతని ముఖంలోకి

చూసి, చార్ట్ తీసుకుని, డాక్టర్ గదిలోకి వెళ్ళింది.

డాక్టర్ ఏదో ఆలోచిస్తూ, కిటికీలో నించే బయటికి చూస్తున్నాడు. రెయిన్ కోట్‌నించి పడుతోన్న నీటిదారలు చుక్క చుక్కా కలిసి చిన్న ప్రవాహంగా అయి డాక్టర్ జోళ్ళకిందికి పోతున్నై... బహుశా డాక్టర్‌ని ఆ దృశ్యం_కిటికీలో నుంచి-ఆకర్షించి ఉంటుంది...తన్మయుడైనట్లు చూస్తున్నాడు।

ఒకటి_రెండు...నాలుగు నిముషాలు.

వర్షం క్రమంగా జోరవుతూంది. కొద్ది చినుకులు కిటికీలోంచి పడగానే డాక్టర్‌కి తెలివి వచ్చినట్లు ఉంది ... త్వరగా కిటికీనించి దూరంగావస్తూ "అప్పన్నా! వచ్చి తలుపువెయ్యి!" అని కేక వేశాడు.

ఆ చిన్న హాస్పిటల్‌లో ఒక మూల కూర్చుని ముసిలి అప్పన్న కునికిపాట్లు పడుతున్నాడు...నర్స్‌కి తెలుసు. ఆమె చేతిలోని చార్టు టేబిల్‌మీదవుంచి కిటికీ దగ్గరికి వెళ్ళి తలుపులు మూసింది.

"వాడు - వట్టి బద్ధకస్థుడైపో తున్నాడు..." గొణిగాడు డాక్టర్.

"ముసిలాడు..."

నాలిక కరచుకొంది రేఖ...ప్రకాశం షాక్‌తిన్నట్లు వెనుదిరిగాడు. ఒక్కసారి నల్లటి ఆమె కళ్ళూ, దాహంతో ఉన్న అతని కళ్ళూ కలుసుకున్నాయ్. చాలా సిగ్గుపడుతోన్న రేఖ తన అందాలని దాచుకుంటూన్న కొద్దీ అవి మ[illegible] ప్రస్ఫుటాలు కాసాగాయ్ ... బరువుగ తలవంచుకున్నది రేఖ.

బలమైన డాక్టర్‌కండరాలు చాల నీరసపడ్డాయ్.-ఆ మైకంతో...కుర్చీలో కూర్చుంటూ "కూర్చోండి," అన్నాడు

"చార్ట్..."

"ఆ(...ఇలా ఇవ్వండి..."

పేరుకిమాత్రం ఆ చార్టుని పరీక్ష చేస్తూ, "రెగ్యులర్ 'యు'" అన్నాడు ప్రకాశం.

"అవును చాలా అన్‌స్టెడీ," అన్నది రేఖ.

"ఆ మందు, తెలివొచ్చినప్పుడు ఇవ్వండి-ఈవినింగ్ మారుస్తాను."

రేఖ మాటలాడలేదు. అలాగే కూర్చున్నది. కొద్ది నిమిషాలు పైన వర్షపుచప్పుడు తప్పిస్తే మరేమీ లేకుండానే గడిచిపోయాయ్.

"మీ...రెలెటివ్ ఉన్నారా?"

సాధ్యమైనంత సామాన్యంగా ధ్వనించేలా అడిగాడు ప్రకాశం...ఆ ప్రశాంత వాతావరణంలో, కొండలమధ్య మూడు వేల అడుగుల ఎత్తున, ఉన్న ఆ హాస్పిటలు...ఏజన్సీ హాస్పిటలు ఊరు ఉన్న కొంచెమూ అరమైలు దూరంగా ఉన్నది. అందులో ఉన్న నాలుగు ప్రాణాలలోనూ ఒకటి తెలివి తప్పి ఉన్నది; ఒకటి నిద్రపోతున్నది. రెండు జీవాలు—నిండు యౌవనంతో మిస

మిసలాడుతూ, తమ ఉద్యోగధర్మాలని నిర్వర్తించుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ, చేసే పని ఏమీలేక, మాట్లాడుకోసాగాయ్.

"ఉన్నారండీ-"

"మీ...?"

"ఫ్రెండే లెండి...రెలెటివ్ కాదు."

మళ్లా కొద్ది నిమిషాల నిశ్శబ్దం-బరువుగా.

"అతను...ఎలా ఉన్నాడంటారా?"

"ఎవరు?" పరధ్యానంగా అన్నది రేఖ.

"శేఖర్..."

అనుమానం తొణుకుతోన్న కళ్ళతో చూస్తూ, "నాకేం తెలుసు డాక్టర్?-మీకు తెలియాలి," అన్నది రేఖ.

"మీకు—చాలా దగ్గర స్నేహితుదేమో ననుకునేంత అభిమానంగా సేవ చేస్తున్నారు......"

రేఖ ఒక్కసారి తన రెండుకళ్ళనీ డాక్టర్‌వైపు తిప్పి, "మీరనేది-' అన్నది వేడిగా.

"నోనో ... అదికాదు - అందుకని మీతో నిజం చెప్పడానికి కొంచెం సంశయంగానే ఉంది," అన్నాడు ప్రకాశం.

నర్సు తన ముఖలక్షణాలని ప్రశాంతం చేసుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ "మీ యిష్టం," అన్నది.

"అతను - చాలా క్రిటికల్‌గా ఉన్నాడు," అన్నాడు డాక్టర్.

ఆ క్షణంలో అతను రేఖ ముఖలక్షణాలని కనిపెట్టలేదు ... పక్కకి తిరిగి ఉన్నాడు.

"బహుశా రేపు ఉదయానికి..."

"అంత ప్రమాదమా డాక్టర్?"

"అనుకుంటాను ... పల్స్ వీకెన్ అవుతోంది. పీక్స్ క్రమంగా నార్మల్‌కి దూరం అవుతున్నాయ్..." చార్ట్‌లోని కర్వ్ పీక్స్‌నించి ఏక్సిస్‌కి చేత్తో గీతలు గీస్తూ అన్నాడు డాక్టర్

రేఖ ఏమీ మాట్లాడలేదు. ప్రకాశమూ ఏమీ మాటలాడలేదు. వర్షం తగ్గాక ఇద్దరూ ఇళ్ళకి వెళ్ళిపోయారు.

*　　*　　*

డాక్టర్ ప్రకాశ్ అక్కడ రెండేళ్ళనించి పనిచేస్తున్నాడు ... ఏజన్సీ హాస్పిటల్‌లో, పూర్వం అతను మామూలు డాక్టర్లలాగే ఒక పట్టణంలో ప్రాక్టీసుచేస్తూ ఉండేవాడు. చాలావరకూ అతని ప్రాక్టీసు బాగానే ఉండేది.

తరవాత అతను వివాహం చేసుకున్నాడు లత అతని జీవితంలో అడుగు పెట్టడంతో అతని కష్టాలు ప్రారంభం అయాయి

ఆమెకి సుఖం కావాలి; తన విధి నిర్వహణ ఎట్లాపోయినా. విషయ వాంఛలు విపరీతంగా ఉన్నవాళ్ళని వివాహంలో స్వీకరించాల్సింది డాక్టర్లు కాదు...ఆ పాఠం ప్రకాశం కొంచెం ఆలస్యంగా నేర్చుకున్నాడు.

లత తన కాలమంతా థియేటర్లలోనూ

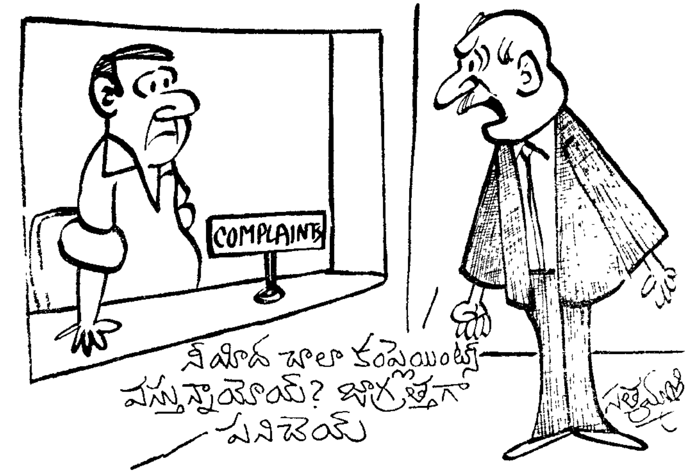

ప్రయాణాలలోనూ గడిపేది. ప్రకాశం మొదట బాధపడ్డాడు- తరవాత పరిస్థితులకి అలవాటు పడగలిగాడు. లోకం నవ్వసాగింది 'పోనీ' అనుకున్నాడు. తాను ఆమె విషయంలో ఏ విధినీ నిర్వహించలేకపోతున్నాడని అతనికి తెలుసును ఆ జ్ఞానమే అతన్ని పట్టిఉంచి, లతకి పూర్తి స్వాతంత్ర్యం ఇచ్చింది.

ఒక్క సంవత్సరంలో ప్రకాశం పూర్తిగా మారిపోయాడు — లోకం నవ్వులని వింటూ బాధపడకుండా ఉండడం నేర్చుకున్నాడు. లతని ఒక స్నేహితురాలిగా మాత్రం చూడడం నేర్చుకున్నాడు — ఇంకా, జీవితాన్ని పొడిగా గడపడానికి కావల్సిన పాఠాలని నేర్చుకున్నాడు.

అలాగే గడిచే ఒకరోజున, తాను ఇంటికొచ్చేడు. ఎందుకో అనుకున్నాడు- ఇంటిలో అందరూ గుమిగూడారు. వందలు...లత చచ్చిపోయింది. హార్టు ఫెయిల్యూర్ అనుకున్నాడు తాను... కాని పోస్ట్‌మార్టమ్ 'ఆత్మహత్య' అన్నది.

తల గిర్రున తిరిగింది ... లత ఎందుకు ఆత్మహత్య చేసుకోవాలి ?

కనుచూపు మేరలో ఏ కారణమూ కనిపించలేదు. బహుశా, ఆమె తన ప్రవర్తనకి పశ్చాత్తాపపడి ఉంటుందా ? ...అయినా, ఆ పాశ్చాత్తాపం నిరూపించే పద్ధతి ఇదా ?

అతని కేమీ బోధపడలేదు. కొద్ది రోజులు పోయాక ఆమె డైరీ అతని కళ్ళపడ్డది. తీసి చూశాడు, కొన్ని ఎంట్రీలు......

మార్చి 6 : తిరిగి, ఆ థియేటరులో ఆ యువకుడు — అవును. శేఖరమే. రెండు గంటలసేపూ నావంక చూస్తూనే ఉన్నాడు . . . ఏం చేసేది ? వచ్చేద్దా

మనుకున్నాను. కాని, వెనకాల వస్తాడని భయం వేసింది.

ఏప్రిల్ 1. అతనితో మాటలాడాలని అనుకోలేదు-కాని, బీచ్‌లో కనిపించి పలకరించాడు. పాతరోజు లన్నిటినీ జ్ఞప్తికి తెచ్చాడు. అతని వైఖరిచూస్తే భయంవేసింది. ఉత్తరాల ప్రసక్తి తెచ్చాడు. .ఇచ్చీమని అడిగాను. నవ్వి ఊరుకున్నాడు . . . భగవాన్ . . . ఏమి టతని ఉద్దేశం ?

ఏప్రిల్ 15: ఎవరో ఒకర్ని మోసమైనా చెయ్యాలి; నన్ను నేనైనా మోసం చేసుకోవాలి. నన్ను నమ్ముకున్న ఆయనని మోసం చెయ్యలేను—నా ప్రాణం చేతిలోఉన్న శేఖర్‌నీ మోసం చెయ్యలేను-మూడోమార్గమే ఉత్తమంలా ఉంది.

ఏప్రిల్ 18: ఈ సాయంత్రం ఆటకట్టేటట్లు కనిపిస్తుంది జీవించినది చాలు. అతను నన్ను పూర్తిగా చంపాడు.

ఆ రోజునే లత విషం మింగింది.

శేఖర్! . . . శేఖర్—ఎవరది ?

ఆమె కాగితా లన్నీ వెదికాడు ప్రకాశం ఏమీ ఆచోకీ దొరకలా. ఆమె చిన్ననాటి స్నేహితుడల్లే ఉన్నాడు. అంతకన్న అప్పటికేమీ ఆచోకీ దొరక లేదు— ఒక్క విషయం మాత్రం ప్రకాశం పూర్తి అవగతం చేసుకున్నాడు . . . లతని చంపిన దుర్మార్గుడు— అతనని.

తరవాత అక్కడ లేకపోయాడు ప్రకాశం. ఒకసారి ఈ ఉద్యోగానికి అప్లికేషన్లు అడిగారు. తాను అప్లైచేశాడు. ఈ రెండేళ్లనుంచీ ఇక్కడే ఉండి పోయాడు కొండలమధ్య, అడవులమధ్య, ప్రశాంతమైన జీవితం తనని చూసి నవ్వుతోన్న ఆ లోకానికి ఎన్నో వందల మైళ్ల దూరంగా, నాగరికతకి ఎన్నో వందలమైళ్ళ దూరంగా, చీకులేని బ్రతుకు.

అలా బ్రతుకుతోన్న తన జీవితం లోకి మళ్ళా ఈ శేఖర్ వొచ్చాడు. అతను ఆ వూళ్ళో కొద్దిరోజులు ప్రశాంతంగా గడపడాని కొచ్చాడు. మనశ్శాంతికోసం ఒచ్చానన్నాడు. త్వరలో ప్రకాశం, శేఖర్ స్నేహితు లయారు. త్వరలో అతనెవరో తెల్సింది డాక్టర్‌కి.

చిత్రమైన సంఘటన—అనుకున్నాడు ప్రకాశం.

వాన తగ్గింది. చిన్న చినుకులు మాత్రం పడుతున్నాయ్ తడిగాలి బలంగా వీస్తూన్నది.

ప్రకాశం బుర్రలో వెయ్యి ఆలోచనలు బలంగా పనిచేస్తున్నవి. తనని సర్వ నాశనం చేసిన శేఖర్. . . . . .

"అంత ప్రమాదమా డాక్టర్ !"

రేఖ! నవ్వుకున్నాడు . . . ఆమె అతనికోసం ఎంత తహతహలాడు తూందో తనకి తెలీదనుకున్నది!. . . నర్స్! ఆ సౌందర్యం అంతా శేఖర్ కోసం!. . . తనని నాశనంచేసిన శేఖర్ కోసం!

"లతా! ఎందుకంత తొందర పడ్డావు!" అనుకున్నాడు ప్రకాశం. పశ్చాత్తాపంతో . . . "నేను నిన్ను క్షమించి ఉందును. రాక్షసత్వం నిన్ను చంపకుండా అడ్డుకుని ఉండును. ఈ రోజు నీచేత్తో ఈ ధూర్తుణ్ణి . . ." అనుకున్నాడు . . .

"భోజనం బాబూ!"

కుక్ వెళ్లిపోతాడు. "కానీ" అంటూ కిచెన్‌వైపు నడిచాడు ప్రకాశం. "అయినా ఏం? నర్సే చేస్తుంది ఆ పని . . . ఏ బంగారు చేతులైతేనేం? ప్రాణం తీయడానికి! లతకి బదులు రేఖ . . " అనుకున్నాడు.

* * *

రేఖ రెయిన్‌కోట్ తీసి పిడిచి లోపలికొస్తూ, "హలో రామూ! ఏం చేస్తున్నావ్?" అన్నది గట్టిగా.

"ఏముంది! మరో నవల చదువుకుంటున్నాను . . . నువ్వుమాత్రం నీపని యధావిధిగా సాగిస్తున్నావు. నేను బోర్ అయి చస్తున్నాను," అన్నాడు రామారావు గుక్క తిప్పకుండా.

రేఖ లేతగా నవ్వి, "డ్యూటీ . . ." అంది.

"అందులో, పేషెంట్ కూడా ఫ్రెండ్ . . ."

తృళ్ళిపడ్డది రేఖ. . . "ఈ సంగతి ఎవరు చెప్పారు?" అన్నది.

"తెలిసిందిలె . . ."

రామూ నవ్వి ఊరుకున్నాడు. "వంట అయిందా అమ్మా?" అంటూ రేఖ లోపలికి వెళ్లిపోయింది తన భావోద్రేకాన్ని కప్పిపుచ్చుకునేందుకు.

భోజనా లవగానే రాము నిద్రపోయాడు. రేఖ ఆలోచనలో పడింది. ఈ సంగతి రాముకికూడా తెల్సిపోయింది!

"నా జీవితంలో ఎందుకడుగు పెట్టావు శేఖర్!" అనుకుంది విచారంగా రేఖ. .అనవసరంగా తాను అతనికి దొరికిపోయింది. తన జీవితాన్ని అతనికి వశం చేసింది.

"చాలా క్రిటికల్‌గా . . .'. . .' బహుశా రేపు ఉదయానికి . . ."

గుండె తొందరగా కొట్టుకుంది . . . డాక్టర్ ఎందుకలా అన్నాడు? శేఖర్‌కి తగిలిన దెబ్బ పెద్దది కాదు. కొంత రక్తం పోయింది అంతే! తెలివి లేకపోయినా, అతని స్థితిలో క్రిటికల్ ఏముంది?

"ఉంటే బాగుండును" అనుకుంది రేఖ . . . రాముకోసం ఇన్నాళ్లు వేచి ఉన్నది. అతనూ తానంటే చాలా అభి

మానంగా ఉన్నాడు. త్వరలో తాను పెళ్లిచేసుకొని ఈ ఉద్యోగం వదిలేసి హాయిగా బ్రతుకవచ్చును. అందరూ అంగీకరించిన ఈ పెళ్లి శేఖర్ మూలంగా తప్పిపోతుంది. అతను బ్రతికిఉంటే—

"నిన్ను నాదాన్ని చేసుకుని తీరతాను రేఖా!''

పిచ్చిగా అనేశాడు శేఖర్... తాను ఊరుకునేది. అపి, రాము మనస్సు తెలియని రోజులు. ఆశమాత్రం ఉండి, నిశ్చయం లేని రోజులు. ఆ మైకంలో పడి తనని తాను కూలద్రోసుకున్నదా?

"ఏముంది నర్స్! డాక్టర్లు పొరపాటు చెయ్యాలంటే ఎంత సుళువు' చూడండి ఆ ఎర్రసీసాలో—ప్యూర్ పాయిజన్. కొంచెం వీక్ స్టేట్‌లో ఓ గ్రెయిన్ కలిపితే, సెటిల్డ్!''

ఎప్పుడో చెప్పాడు డాక్టర్. ఒక్కసారి జ్ఞప్తికి వచ్చింది ఓనాడు ఆ సీసాతీసి చూసింది ... "పర్మాంగనేట్‌లా ఉంది డాక్టర్!''

"అలానే ఉంటుంది."

రేఖ ముఖంలోకి ఒక్కసారి దౌష్ట్యం, పట్టుదలా వొచ్చాయి. "సారీ శేఖర్— నువ్వు మళ్ళా లేవవు. మన ప్రణయం నీతో చచ్చిపోతుంది," అనుకున్నది. ఏం చెయ్యాలో తనకి బాగా తెలుసు.

* * *

నాలుగు గంటలకే చీకటిపడింది- మబ్బులు బాగా కమ్ముకొనడాన్న.

శేఖర్ నెమ్మదిగా మంచంమీద ఒత్తిగిల్లి, 'రేఖా!" అని పిలిచాడు.

డాక్టర్ రూమ్‌లో ఉన్న రేఖ ఒక్కసారిగా లేచి, డాక్టర్ వేపు చూసి ఆగిపోయింది "పదండి," అన్నాడు డాక్టర్.

"హల్లో! ఎలా ఉంది?" అన్నాడు ప్రకాశం.

"నీరసం - అంతే ... చాలా సేపు నిద్రపోయానుగా!" అన్నాడు నీరసంగా శేఖరం.

"కాఫీ .."

"తెస్తాను.''

రేఖ వెళ్ళి అప్పన్నని ఇంటికి పంపింది.

చాలా గట్టిగా తలిగింది దెబ్బ-సైకిల్ రాతీమీదికి పడిపోయింది. మరేం ప్రమాదం లేదుకదూ!" అన్నాడు శేఖర్.

"అంటే మీరెలా అడుగుతారు?"

శేఖర్ చిన్నగా నవ్వాడు, "ఊఁ... మీరు చాలా శ్రమ తీసుకున్నారు. ముఖ్యంగా నర్స్ — మహా చల్లని చేతులు!"

ప్రకాశం ముఖం నల్లబడింది రేఖ గుండె జల్లుమన్నది.

కాఫీ ఇస్తూ, "సాయంత్రాని కోడోస్ ఇస్తాను. ఉదయానికి బెస్టుగా ఉంటారు. రెండు మోతాదులు రాత్రి తీసుకోండి'' అని, ప్రిస్క్రిప్షన్ రాసి ఇచ్చాడు రేఖకి... అక్కడ కంపౌండింగ్ ఆమె తరచుగా చేస్తూంటుంది.

"మందు కలిపి తీసుకురండి."

నర్స్ వెళ్ళి అలా చేసింది. ప్రక్క టేబిల్ మీద సీసా ఉంచుతూ, "ఇంకో పావుగంటలో ఒకటో డోస్, పదిగంటలకి రెండు. తెల్లవారుఝామున మూడోది," అన్నాడు ప్రకాశం.

కొద్దిసేపయ్యాక ప్రకాశం చెప్పినట్లు రేఖ మందు గ్లాసులోపోసి ఒక డోస్ ఇచ్చింది ఆమె చేతులు వణకుతున్నా సాధ్యమైనంత దృఢంగానే ఇచ్చింది. క్రీగంట ప్రకాశం అదంతా కనిపెడుతున్నాడు.

"వాస్తాను ... రాత్రి మరచిపోకండి"

ప్రకాశం తొందరగా ఇంటివైపు నడిచాడు. కొద్ది నిమిషాలయాక, రేఖా ఇంటికి వెళ్లింది.

*　　*　　*

పదకొండు కొట్టింది గడియారం.

నిద్రిస్తోన్న ప్రకాశం హఠాత్తుగా లేచాడు... చుట్టూ చీకటిగా ఉంది.

టార్చిలైటుతీసి వెలిగించాడు. కల! తను తనగదిలోనే ఉన్నాడు! జెయిలూ కాదు; ఏమీకాదు.

ఒళ్ళంతా చెమట పోసింది. ఒణుకుతున్నాడు.

"హత్యా!"

ఔను, తాను హత్య చేశాడు. శేఖర్‌ని హత్య చేశాడు ... రేఖ తన ప్రిస్క్రిప్షన్ ప్రకారం మందు కలపింది. పాయిజన్... విషం ఇచ్చి చంపాడు పేషెంట్‌ని...మిత్రుణ్ణి!

మిత్రుడు!—పక్షు కొరికాడు వాడు ...తన జీవితాన్ని అడవులపాలు చేశాడు. తన లతని చంపాడు!...తాను పగ తీర్చుకున్నాడు—అంతే.

ఇదా పగతీర్చుకోడం? తన చేతిలో తన ప్రాణాన్నుంచినవాడిని, విషం ఇచ్చి చంపడం—ఎవరు సంతోషించే పగ?

తన చేతులు...

ఆ చేతులతోనే మధ్యాహ్నం ఎర్ర సీసా, నీలిసీసాలలోని పొడర్లు తారుమారు చేశాడు—ఆ చేతులతోనే ప్రిస్క్రిప్షన్ రాశాడు. ఆ చేతులతోనే శేఖర్‌ని చంపాడు!

ఎంత ఘోరం చేశాడు!...జుత్తు పీకున్నాడు. కళ్ళు కనిపించకుండా చేసుకుని హత్యచేశాడు!...కాని, అంతా జరిగిపోయింది! ఈ సరికి శేఖర్ గ్రుడ్లు తేలవేసి ఉంటాడు...

తను హంతకుడు—

ఆ రాత్రి నిద్రపోలేకపోయాడు ప్రకాశం. అడుగడుగునా భూతాలూ ప్రేతాలూ కలలోకి ఒస్తున్నై...నిమిష నిమిషానికి జయిళ్లు తనచుట్టూ తయారౌతున్నాయ్...తాను హంతకుడు...

తెల్లవారింది. సూర్యుడు ఉదయించాడు—నిన్నట్లా తలదాచుకోకుండా.

ప్రకాశం కిటికీలోనించి చూశాడు... తెల్లవారింది...అప్పన్న రాలేదేం!— బహుశా వాడికింకా తెలివి వొచ్చి ఉండదు.

తొందరగా ఒట్టలువేసుకుని హాస్పిటల్ కి నడిచాడు ప్రకాశం...తొందరగా వెళ్ళి సీసాలలోని పౌడర్లు యధా స్థానాలలో పెట్టకపోతే ప్రమాదం.

గేటు తీసుకుని, చప్పుడు కాకుండా డిస్పెన్సరీలోకి వచ్చి, త్వరగా తన పని ముగించుకుని, తన గదిలోకి వచ్చి కూర్చున్నాడు. కలలో బ్రతుకుతోన్నట్లుందతని పరిస్థితి.

"డాక్టర్!"

నీరసంగా వినిపించింది...అవును. శేఖర్ గొంతు. అరే, శేఖర్ ఇంకా...

''గుడ్ మార్నింగ్ డాక్టర్!"

"మార్నింగ్...శేఖర్!"

"అరే! అలా చూస్తారేం!...నాకు చాలా కులాసాగా ఉంది డాక్టర్!...ఈ పూట—అరే, రేఖా! అలా తెల్లబోతావేం?"

రేఖ నీరసంగా కుర్చీలో కూర్చున్నది. డాక్టర్ ఆమె కళ్లల్లోకి చూశాడు. ముఖం అంతా అలా పాలిపోయిందేం?...తన రహస్యం...

"చాలా బాగా ట్రీట్ చేశారు డాక్టర్! ...థాంక్స్ నర్స్...నేను వెళ్లి ప్రయాణానికి సిద్ధపడతాను. అవును. ఈరోజే వెళ్లిపోవాలి. నాకోసం అందరూ ఎదురు చూస్తుంటారు ... ఒక్కమాట మీతో చెప్పాలి నర్స్...సెలవు డాక్టర్! మీ ఉపకారం మరువను..."

శేఖర్ నెమ్మదిగా బయటికి నడిచాడు ...నర్స్ అతని వెనకాలే వెళ్లింది.'..

"క్షమించు నర్స్?...నీ త్యాగం ఇలాగే ప్రాణాలని కాపాడుతూ ఉండాలి. వంట ఇల్లూ, పడక గదీ నీవి కావు...నా ఉద్దేశాలు మార్చుకుంటున్నాను ... సెలవు సిస్టర్!" బాధగా, ఆమె కళ్లల్లోకి చూస్తూ అన్నాడు. ఆమె తెల్లబోయింది.

అతను త్వరగా నడిచి, సాగిపోయాడు. రేఖ ముఖం తిరిగినట్లు ఫీలై చెట్టుకి జేరపడింది ... తాను చేసిన 'త్యాగం'!...సిస్టర్!

"అలా ఉన్నారేం?...'' ప్రకాశం... సానునయంగా అన్నాడు.

కొంచెం—చీకాకుగా ఉందిలెండి... అంతే...''

"అవసరమైతే..."

"ఆ...ఇంటికి వెళ్తాను..."

"శేఖర్...రికవరీ చాలా చిత్రంగా ఉందికదూ?"

"చాలా చిత్రంగానే ఉంది ... మీరు .."

"ఆఁ...అలానే అనుకున్నాను. కాని, మనం Explain చెయ్యలేని విచిత్రాలు జరుగుతూనే ఉంటై!"

"నిజం డాక్టర్! విచిత్రాలు జరుగుతూనే ఉంటై!"

ఆమె వెళ్లిపోయింది. ప్యూర్ పాయిజన్ ఎలా ఫెయిలైందని ఆలోచిస్తూ; డాక్టర్ కుర్చీలో కూలబడ్డాడు-ప్యూర్ పాయిజన్ ఎలా ఫెయిలైందని ఆశ్చర్యపడుతూ.